

Nadžija, ty róža rjana,
 Tebje měnju, wuzwolu,
 Hdže tež w swěće kwětka žana
 Kćěje tebi k runjeću?
 Wot młodosće hač do rowa
 Tebje smjertni plahuja,
 Z kóždym slóncom kćěwaš nowa
 Z njesmjertneho korjenja.

Kćěj duž kćěj ty złota róža,
 Hladana wot lubosće;
 Strachi mje tu mało stróža,
 Widžu twoje blyšćenje;
 We tebi so zwjeseluju,
 K tebi dđerži wutroba,
 A hdyž swět tež wopušćuju,
 Kćěješ z mojih' popjeła. (14. | 2. 1856.)

Hdže zbože rjeńše?

(Časopis M. S. 1855, 70.)*

Praj, z wotkal zbože přikhadźuje
 A hdže je z domom na swěće?
 Njej' tam, hdžež pońnje wusypuje
 Swój dar we złotym bohatstwje?
 O ně, o ně, tam přimołwja
 So wone hakle nazdala.

* Přir. přispomnjenje k předkhadźacej pěsni.